

I. Dưới lớp giáp là máu

Episode 1: Mùa hè

Thế giới này... chưa bao giờ thật sự được hòa bình.

Chiến tranh vẫn đang diễn ra một cách thầm lặng.

Sinh hoạt tại địa phương vẫn được tiếp tục một cách bình thường. Chiến trường không hề khốc liệt, không xuất hiện trên mặt báo, không có nhân chứng, cũng chẳng có cả thương vong. Đường như, chỉ có những vết tích của xe cơ giới cháy xém và xác máy bay không người lái rơi vãi là dấu hiệu duy nhất cho thấy cuộc chiến vẫn đang âm thầm diễn ra... từng ngày.

Chính phủ đã được lòng dân, và không ai cảm thấy cuộc sống thường nhật bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến ấy, ngoại trừ...

—

9 giờ 35 phút sáng, một ngày hè oi bức.

Chỉ còn vài tuần nữa là đến kỳ nghỉ hè.

Mọi hoạt động giảng dạy gần như đã kết thúc sau kỳ thi cuối kỳ - một khoảng thời gian chuyển giao ngắn giữa những ngày học căng thẳng và thời gian được vui chơi thỏa thích, là phần thưởng xứng đáng cho chuỗi ngày mệt mỏi vừa qua. Giáo viên đã cho cả lớp tự quản.

Chuông giải lao vừa vang lên.

Một vài bạn bước ra khỏi lớp, chuẩn bị xuống căn tin tìm chút gì đó để thoả mãn cái tôi. Những người còn lại tiếp tục làm việc riêng tại chỗ. Bỗng, một tiếng còi vang lên inh ỏi, phá tan sự tĩnh lặng đang bao phủ cả một bầu trời lười biếng.

Là tiếng còi báo động không kích.

Phát ra từ trạm tín hiệu gần đó. Âm thanh không đủ lớn để làm đau màng nhĩ, kể cả khi đứng ngay dưới trạm phát, nhưng được thiết kế để khiến bất kỳ ai trong bán kính 2km cảm thấy khó chịu. Tính xuyên thấu của nó đủ để thúc giục những người đang bịt tai sau nhiều bức tường dày phải nhanh chóng sơ tán.

Một người vỗ vai tôi.

> "Chắc Bộ Quốc phòng sắp lập kỷ lục rồi đấy! Hôm qua vừa sơ tán, hôm nay lại phải chen chúc trong cái hầm không có sóng ấy rồi."

> "Nhưng hôm nay tao có mang truyện tranh! Gọi đại ca đi, tao 'sẽ' cho mày mượn."

Hầm trú ẩn nằm dưới ngôi trường cấp 3 của tôi.

Nó đủ kiên cố để chịu được nhiều cuộc oanh tạc. Các dãy phòng học cao tầng cũng giúp cho quân đội có một vị trí thuận lợi để giành lợi thế nếu địch tràn vào trường hoặc là hầm trú. Tôi được phân nhiệm vụ hỗ trợ người dân sơ tán vào trong.

> "Đứng ngẩn ra làm gì vậy, hôm nay tới lượt mày phụ thân cô sơ tán người dân ở cổng mà, đi nhanh đi, gấp mày sau nhé."

Vừa nói xong câu đó, cậu ấy lập tức quay lưng rời đi, như thể chẳng muốn nghe lấy một lời phàn nàn từ tôi. Tôi vẫn còn mơ màng, như thể đang bị thứ gì đó bám lấy.

Đứng trước cổng trường, tôi nhìn hàng người dài nối đuôi nhau đang nhanh chóng di chuyển vào. Bất ngờ, một người bị đẩy ngã xuống cánh đồng cỏ bên dưới, dường như vì bị đám đông chen lấn. Không kịp chần chờ, tôi vội lao đến, sau đó tôi trượt xuống đoạn cỏ thấp hơn con đường cát mèt ngay khi cho rằng bản thân đã đến gần cô ấy.

Cô gái nằm co lại trên thảm cỏ, đôi tay run rẩy ôm lấy đầu gối. Tôi nhanh chóng lấy chai thuốc khử trùng trong túi, đổ lên vết thương đã lấm lem sắc đỏ. Sau đó tôi chậm rãi đỡ cô dậy như để chắc rằng cô ấy đã chuẩn bị để tiếp tục di tản. Gương mặt cô ấy trắng và mịn, trên má có một chút ửng đỏ, như một nhân vật bước ra từ truyện tranh, cô vẫn đang bùi眸 vì đau, mắt nhắm hờ. Sau khi dán băng cá nhân cho cô ấy cùng một mũi thuốc giảm đau, tôi nhận ra nét mặt cô đã dịu đi. Tôi vòng tay cô ôm qua vai và cõng đi.

—

Trên con đường dẫn vào trường, dòng người di tản đã thưa đi.

Tôi từng bước leo lên, bước chân dài và dứt khoát như người đã được qua huấn luyện. Một lát sau, vài người bạn đã đến và phụ tôi đùi cô gái vào trong. Tôi đứng lại một giây, rồi vội vã quay trở về nơi cô ấy ngã, vì tôi sờ túi và nhận ra mình đã làm rơi chiếc điện thoại mà đã tốn công tích góp. Nhưng tôi bất cẩn...

Đầu va xuống đất trước.

Sau đó, tôi cảm thấy lưng mình đang cọ vào cỏ, ngứa ngáy, còn cổ thì tê tái, mất cảm giác. Trong tầm nhìn là bầu trời xanh ngắt, mây lững lờ trôi. Một cái bóng che khuất ánh nắng đang rơi vào đôi mắt tôi, một đôi mắt, không thể khép lại.

Tai tôi vẫn nghe rõ tiếng còi, kèm theo giọng nói đầy khẩn trương.

> "Không kích của địch đã được phát hiện ở rìa phía nam Santos. Người dân nhanh chóng di tản vào hầm trú ẩn gần nhất."

Một sợi lông nhẹ rơi xuống má tôi.

Và rồi tôi thấy, một đôi cánh trắng muốt, đẹp như thiên nga, lớn đến mức che phủ cả bầu trời...

Ai đó đang vỗ nhẹ má tôi liên tục.

Tôi mở mắt ra, thấy cặp đèn LED dài, chói, trần trắng buốt và nhiều gương mặt đang nhìn tôi. Từ bao giờ, tôi đã có mặt trong căn hầm trú ẩn, và nằm dài trên mặt đất, nhưng lại có cảm giác sàn không hề ê buốt tí nào.

> "M* mày, ch*, định hù tao chết à? Đị đứng kiểu gì mà gãy cả cổ luôn vậy. Tao không quay lại tìm chắc mày phơi nắng dưới làn đạn rồi."

Giờ tôi mới để ý cổ của bản thân đã bị cố định bằng một lớp bột vô dà và nặng nề.

Người vừa mắng là người bạn đã bắt chuyện với tôi trước khi còi báo động vang lên. Một cô gái khác đang dùng khăn lau đi giọt máu lăn dài từ trán chảy xuống tận cằm.

Chưa bao giờ tôi khao khát được xoay đầu nhìn quanh như ngay lúc này. Có một ánh nhìn đang hướng về tôi, từ ngay ngoài rìa tầm nhìn. Và rồi, tôi nghe một tiếng cười khúc khích...

—

Đầu tôi bị cóc một phát.

> "Lớn rồi, bớt loi nhoi lại." - một giọng lạnh lùng, vô cảm, là của một bạn nữ ngồi ngay bên cạnh.

Tôi khẽ cười.

Mỗi quan hệ giữa tôi và những người khác không tốt lắm. Nhưng cô ấy là một trong số ít người gần gũi với tôi. Là kiểu tsundere chính hiệu, miệng thì lạnh, lòng thì lại rất là lo.

Tôi thì ngược lại.

Gì cũng nói được, chẳng để ý cảm xúc người xung quanh, còn hay lỡ lời, đôi khi vô tình làm người khác khó chịu. Thế nên bạn bè tôi ít lắm... nên ai gọi tôi là "bọn", tôi đều rất trân quý.

Lại một giọng nói kéo tôi khỏi dòng hồi tưởng.

> "Dại gái vậy mày, nhưng mà giờ nhìn mày buồn cười vờ lờ."

> "Mỹ nhân đấy nhé, nhưng mà liên quan gì?!" - tôi đáp ngay lập tức.

Khang im lặng, quay mặt đi.

Còn cô bạn kia thì chỉ buông một câu: "để tôi đi lấy nước cho."

Nhưng bằng giác quan thứ sáu, tôi chắc chắn...

Có một người vừa nhếch môi cười, không phải người vừa trò chuyện với tôi, và nụ cười đó... là vì tôi.

Tôi trở về nhà chỉ sau gần một giờ trú ẩn. Một vài chiếc máy bay đã rơi xuống sân trường, buộc nhà trường phải cho học sinh tan học sớm, vừa để đảm bảo an toàn, vừa tạo điều kiện cho địa phương dễ dàng phong tỏa và thu hồi các thiết bị quân sự.

Con đường về nhà yên bình đến lạ. Trong bối cảnh chiến tranh đang bước vào giai đoạn khốc liệt, mọi người sau khi ngừng di tản lại nhanh chóng quay về với nhịp sống thường nhật. Đường phố bắt đầu đông đúc trở lại, đầy màu sắc, không ai bị thương, và như lẽ tất nhiên, ngoại trừ một người tự chuốc lấy đau thương như tôi và một người xui xẻo vô tình bị đám đông xô ngã.

Với chiếc cổ được cố định cứng nhắc, tôi không thể tự lái xe nên đành đi nhờ bạn về. Trên đường, nhiều ánh mắt dõi theo tôi. Kể cả khi xe đã chạy qua, họ vẫn quay đầu lại nhìn như thể muốn ghi nhớ một khung cảnh lạ lùng và khó có dịp gặp lại.

Xe dừng trước một cánh cổng sắt. Một cô gái bước ra mở cửa, mặt thoáng cau lại khi thấy tôi. Cô ấy nhanh chóng đỡ tôi vào nhà. Vừa ngồi xuống ghế sofa, tôi đã thấy một ly nước lạnh được đặt trước mặt, và chỉ mất đúng một giây để cô bật cười rồi lảng lặng lấy thêm một chiếc ống hút cong.

Người con gái ấy là thanh mai trúc mã của tôi. Cô ấy sống cùng tôi, chăm sóc cho tôi như một cách đền đáp ân nghĩa mà gia đình tôi từng giúp cha cô trong thời điểm khó khăn.

Cả ngày dài trôi qua, tôi chẳng buồn kể thêm điều gì. Những gì còn lại trong đầu chỉ là những tình huống ngượng ngùng, sinh hoạt bất tiện và phải nhiều lần *mặt dày* xin sự giúp đỡ, khi phải đeo khung cố định quanh cổ mọi lúc.

Tôi kết thúc một ngày xui xẻo bằng một ly cacao nóng, có vị đắng mà tôi luôn yêu thích. Ngồi trên ban công tầng hai, tôi đón làn gió mát mẻ của những ngày đầu hè. Bên dưới, ánh đèn lấp lánh từ những nơi vốn thường xuyên nhộn nhịp về đêm đang dần lui tàn, nhường chỗ cho màu đen thăm thẳm của bầu trời không trăng.

Màn đêm ấy dường như đang chậm rãi nuốt chửng sự mệt mỏi của những con người đã chìm vào giấc ngủ say trên chiếc giường êm ái, cuộn mình trong tấm chăn mềm mại đong đầy sự ấm áp.

—
4 giờ 30 phút.

Chuông báo thức reo lên, tôi với tay tắt rồi định nướng thêm vài phút. Nhưng chưa kịp chìm vào giấc mơ tiếp theo thì cánh cửa phòng bật mở. Ánh sáng từ hành lang hắt vào, tạo nên một viên sáng mờ ảo quanh thân hình người đang đứng đó, một bóng dáng quen thuộc.

Tôi bị lôi dậy một cách thô bạo.

> "Hôm nay phải đi với em. Đừng có mà trốn!"

Tôi bị kéo xuống khỏi giường, nằm bất lực trên sàn thêm vài giây trước khi buộc phải ngồi dậy. Cô ấy, với gương mặt hậm hực như thể tôi vừa phạm trọng tội, vẫn đứng đó. Tôi giả vờ như không thấy gì, lặng lẽ đi vào nhà tắm.

Sau khi thay đồ xong, tôi bước ra khỏi phòng, men theo cầu thang xuống nhà thì thấy Nghi đã ngồi ở bậc thềm cạnh cánh cửa, nơi thường dùng để ngồi xuống và thay giày dép.

Cô ấy mặc một chiếc áo thể thao tay ngắn màu trắng ôm sát cơ thể, với một chiếc quần biker short màu đen ngắn cũn, để lộ ra đôi chân dài và trắng buốt được chăm sóc kĩ càng như cổ tinh khoe mẽ sự chăm chỉ ấy nhằm mưu cầu được để mắt tới, tóc được buộc cao để lộ phần gáy trắng muốt và được tập luyện săn chắc pha một chút gợi cảm.

Sau khi buộc tóc cho chắc chắn, cô ấy chưa nhận ra tôi vừa bước đến từ đằng sau nên lại cúi xuống cột dây cho đôi sneaker trắng sáng được thiết kế với một chút chi tiết màu xanh lam

Một cái "cốc" nhẹ vào đầu, như thể vừa thu lại cái tôi vừa đánh mất khi nãy. Mà cũng có thể là đang tìm lại cái tôi đã đánh mất từ bao giờ, hoặc chỉ vừa rơi mất ngày hôm qua. Khi cô ngửa đầu lên, ánh mắt vẫn còn nhăn nhó, tôi liền đưa tay veo má nhẹ một cái. Nhìn gương mặt phụng phiu ấy, tôi cố thu lại đôi môi đang nhịn cười, như để bắt đầu một ngày mới, tôi thầm nghĩ, thật là... chill.

—
Con đường kéo dài qua những cánh đồng lúc đầu hạ.

Trên chiếc xe đạp chuyên dùng để chạy đường dài, được chính tay tôi thiết kế riêng và lắp thêm phụ kiện, cả hai chạy băng qua các tán cây đan xen nhau che phủ cả một vùng trời, ngay khi rời khỏi nơi được trồng cây ven đường nhằm phủ xanh cho học sinh và thêm phần mỹ quan chốn học đường thì cả bầu trời với sắc hồng lặng lẽ mở ra, dâng cao và thay thế cho sắc đậm thuộc về màn đêm tĩnh lặng.

Màu xanh đậm của đêm dần bị thay thế bởi thứ ánh sáng mơ hồ của bình minh. Cả hai chúng tôi lướt đi trên con đường vắng, choáng ngợp trước khung cảnh trữ tình đến mức huyền ảo. một cảm giác... vô thực.

—
Cô ấy cất lên một giọng nói nhỏ nhẹ, chậm rãi tan đi sự yên tĩnh đến ngượng ngùng này, nhưng vẫn đủ để giữ lại cảnh đẹp yên bình và êm đềm.

> "Công nhận sáng sớm thế này đạp xe phê thiệt ha."

Tôi nhẹ nhàng đáp lại.

> "Đúng vậy thật."

Như nắm chắc được câu trả lời mà tôi định thốt ra, cô ấy liền đáp lại ngay lập tức mà không hề chần chừ suy nghĩ dù chỉ một giây y như đã tính trước ít nhất hai nước trên ván cờ nội tâm này.

> "Vậy mà sáng nay còn làm mặt như sấp chết."

Tôi cũng bất ngờ vì lời nói của cô ấy.

> "Ồ... bị lôi dậy như bị cướp ấy, ai không đơ cho được. Thế mà sao em lại không để anh ngủ thêm dù chỉ một chút?"

Chất âm của cô ấy dường như đã cao hơn một bậc, dù lời chẳng hề to hơn nhưng vẫn đủ để cảm thấy sự thay đổi tính cách trong những lời nói ấy.

> "Ngủ thêm chút thì chẳng còn cái bình minh cho anh ngắm đâu!"

Tôi im một chút rồi cười:

> "À ừ, đúng rồi. Anh quên mất."

> "Chứ ai sống cùng anh mấy năm trời mà không quen với cái đầu cá vàng đó chứ!". Dù miệng em ấy nói thế nhưng tôi lại nhận thấy gương mặt ấy dường như lại pha một chút sắc màu đến từ bình minh đang lấp ló đằng xa xa.

> "Ủa này, em bớt cà khịa lại thì cũng có ai chết đâu?!"

Giọng cô ấy tinh rụi.

> "Không phải cà khịa. Là sự thật."

Tôi giả vờ lườm.

> "Anh hay quên thật, nhưng mà mấy chuyện quan trọng thì chưa chắc!"

> "Ví dụ?"

> "Cái lần em bị té xe hồi lớp 7, còn rách luôn cả vai áo."

> "Ủa... ủaaaaaaa, sao còn nhớ chuyện đóoo?!"

> "Thì tại lúc đó em khóc, rồi còn đòi đập luôn cái xe đạp... Anh phải đèo em về, hư cả phuộc luôn."

Xấu hổ, rồi lại bật cười:

> "Ồ... cái xe đó anh đập thêm đúng 2 ngày là vứt luôn."

> "Nhưng mà vui. Xui quá mức nên cũng buồn cười."

Cô ấy gật gù:

> "Ừ, đúng kiểu... xui thì nhiều, mà lầy cũng đều."

> "Có mỗi em lầy mà?"

Cô ấy không trả lời, như hờn dỗi, chỉ quay sang ngắm bình minh...

Tôi nhìn nghiêng sang cô ấy, thấy má trên gương mặt phồng nhẹ:
"Em nè..."

> "Gi?". Cô ấy liền quay mặt lại chăm chú lắng nghe.

> "Nếu em không kêu anh dậy sáng nay... chắc anh lại bỏ lỡ mất bình minh đẹp thế này rồi."

Ngập ngừng một chút, rồi quay mặt đi, giọng nhỏ hồn hồn:
"Ư... biết ơn là được. Mà này, lần sau đừng đợi gái nữa nhé?"

Cười nhẹ:

> "Em lo cho anh hả?"

> "Không... Tại nếu anh cứ nằm bếp mõi thì em còn ai để quậy phá chứ...". giọng nói cô ấy nhỏ dần, như một chút ngượng ngùng, nhưng lại cố tỏ ra lạnh lùng.

Cả hai dừng lại bên đường, ngồi xuống con dốc với lớp thảm cỏ mềm mại ngay bên cạnh cánh đồng mạ non xanh mướt vừa mới được cấy không lâu, các bờ ruộng song song với nhau và kéo dài thẳng tắp tựa chém đường trời và các cây bàng mang màu xanh nhạt được trồng để lấy làm chỗ nghỉ ngơi và bóng mát cho nông dân sau một ngày dài làm việc trên các cánh đồng.

Tôi và cô ấy ngồi lên lớp cỏ còn vương vấn một chút ban mai đầu hạ, không ai nói gì mà chỉ tận hưởng khung cảnh yên bình nhưng lại quá đỗi ngắn ngủi.

Bầu trời đang chuyển mình một cách chậm chạp, nhưng cả hai chúng tôi, khi cùng nhau đắm mình trong vầng ban mai bình yên kia lại thấy khung cảnh này trôi qua lại trôi quá nhanh như có thể nhìn thấy bằng con mắt phàm trần.

Ngay lúc này, tôi và cô ấy có rất nhiều tâm sự nhưng lại cứ bị nghẹn trong tâm hồn. Một nỗi lo âu khó tả, nhưng lại sợ hãi mỗi khi chuẩn bị cất tiếng. Thôi thì, cứ thả hồn theo những làn gió mát, đang phảng phất một mùi hương nồng nàn từ sâu thẳm bên kia chân trời như đang ôm lấy tấm chân tình mà cả hai để lại mỗi khi được dịp đắm chìm vào khung cảnh trữ tình.

Khi cảnh đẹp dần ngừng chuyển sắc, cả hai như lấy lại được linh hồn vừa được bay xa, chúng tôi vô tình để ánh mắt chạm vào nhau.

Như để phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng, tôi hỏi một câu khiến cả hai lại càng trầm tư.

> "Nước mang theo, em có còn không?"

Nhưng không như tôi nghĩ, cô ấy dễ dàng nhận ra ẩn ý được che giấu lưỡng

đằng sau lời nói của tôi, chỉ nhìn tôi và nở một nụ cười thích thú.

> "Để em mua giúp anh nhé?"

Cô ấy thảng thắn với tôi, chẳng xem lời nói đầy tinh tế của tôi ra cái gì.
> "Nhờ em nhé."

Nhưng bỗng nhiên đôi mắt của cô ấy sáng lên, một tia sắc bén, tôi cũng nhận ra sự nguy hiểm toả ra từ cái cơ thể ấy khi cô ấy cúi xuống gần như chạm mặt tôi.

> "Cứ đợi ở đây nha."

Khi tôi kịp lấy lại sự bình tĩnh thì cô ấy đang ngồi trên chiếc xe đạp màu trắng với dòng chữ phản quang màu hồng, và đã đi được một quãng xa.

Tôi tiếp tục với khung cảnh đã khác xa chỉ sau vài lời nói.

Một vũng nước nhỏ đang phản chiếu ánh bình minh đang ánh lên một cách đầy kiêu hãnh.

Khoan đã... nó nằm vuông góc giữa tôi và mặt trời, nhưng lại đang phản chiếu chói sáng một cách kỳ lạ. Với bản tính tò mò của một đứa trẻ còn đang tận hưởng tuổi trẻ, tôi đã chậm rãi bước đến.

Trước mắt tôi là một vật bằng kim loại, trông có vẻ đắt tiền bởi vì bề mặt được chế tác một cách kỳ công, phản chiếu mọi vật như một chiếc gương được tráng bạc, bề mặt cực kì đẹp mà mịn, không một vết xước.

Càng đến gần, nó càng giống một bộ phận cơ khí, tôi lập tức nhận ra nó là một thứ gì đó dùng để tối ưu khí động học. Tôi đã từng nghịch với các món đồ điện tử nên chỉ cần nhìn qua là biết.

Nhưng thứ này có một chút điểm kỳ lạ... sau khi tôi cầm nó lên, cân nặng của nó chưa đến 2kg cho kích thước lên đến $0.5m^2$, và nó hoàn toàn không rỗng bên trong, nó quá to với một món đồ chơi, quá nhỏ cho một chiếc máy bay thật, nó quá nặng cho một chiếc máy bay rc chuyên nghiệp, và quá nhẹ cho... một mô hình đúc để trưng bày...

Với kích thước này, tôi tin chắc nếu nó được dùng để bay thì có thể nâng một vật nặng đến 150kg, nhưng khi lắp động cơ thì nó lại vô dụng một cách vô lý.

Khi tôi đang mân mê món đồ thú vị này thì đột nhiên bên trái vai, lại xuất hiện một thứ gì đó dài, đang tỏa ra thứ ánh sáng màu đỏ. Tôi bất động, vì thứ ấy không hề giống một cái kiếm đồ chơi sáng đèn ở lưỡi, chỉ vì... nó quá chói.

Tôi liếc mắt qua phải, thấy một cái bóng in dài trên con đường, trên lưng như có đôi cánh tựa thiên thần sa ngã, một thanh kiếm dài, và trên đầu có một vòng hào quang của thiên sứ, nhưng giọng nói lại lạnh lùng.

> "Tôi chỉ cảnh báo cậu... thứ đó không dành cho người phàm, hãy đốt nó xuống và quên hết những gì xảy ra ngày hôm nay."

Một giọng nói thiếu nữ, nhưng tông giọng lại trầm, từ trong xương tủy.

Từ cái bóng cao đổ xuống mặt đường, tôi dễ dàng nhận ra lại có thêm một người đang bước tới.

Một tiếng thì thầm.

Và một đôi môi vừa nhếch môi cười.

Một sự thỏa mãn được tôi dễ dàng nhận ra trong từng lời nói.

> "Xin lỗi nhé... cậu bé. Đã quá muộn rồi..."

> “ ”

>"...?"

> “Đừng lo lắng quá mức, tôi sẽ chăm sóc cho người bạn nhỏ của cậu.”

Sau đó cô ấy khẽ nghiêng đầu, về phía xa xăm, ở đó, có một bóng dáng nhỏ nhắn đang nháy nhô ở tận cuối con đường.

Một dòng điện chạy qua cơ thể, không đau, không nóng, không khó chịu, chỉ khẽ tê dai, như một liều thuốc tê, hoặc một liều an thần.

Tôi mất cảm giác, và cả thân thể như bị rút hết sinh mệnh, tôi nghiêng người nằm dưới thảm cỏ, tay vẫn còn nắm chặt lấy một chiếc móc khóa nhỏ xinh, in hình hoa tuyết.

Trước khi tôi mất hết ý thức, một giọng nói lại xuất hiện mơ màng trong đầu tôi. Không thể xác định ý nghĩa và nỗi cảm xúc, tôi lịm đi.

> "Báo cáo... tôi bắt c... đối tượng cần tìm k..., bắt buộc... dù g vũ lực đ hổ g ch... ngài... sẽ thủ tiêu man mối sót i, bảo vệ c... u v n g ư i g nh, lần y... t... ē trả thù hắn. Xn hết!"

Tôi mơ thấy mình có một siêu năng lực, một khả năng... bay. Cùng với sự phấn khích, tôi lao vút trên bầu trời. càng lên cao, trời càng trở lạnh, tôi dần không thể chịu được, một cảm giác lạnh lẽo, tôi không tài nào hạ cánh được. Khi sắp hoàn toàn bị bao phủ bởi sương giá, một chiếc khăn ấm bay đến, là một chiếc chăn lông ấm áp, bao phủ toàn bộ cơ thể tôi.

Ngay sau đó là tiếng lá cây khô xào xạc trên đất, từng chiếc từng chiếc bị giẫm lên, và một luồng không khí ẩm nóng khiến tôi cảm thấy ấm áp và dễ chịu, cảm giác của một đứa trẻ vừa tròn 3 tháng được mẹ bé trong vòng tay ấm áp... như trút bỏ được gánh nặng, liêu có phải là mơ... hay...

